

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 22 września 2015 r. znak (...) - 3-07- (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., odmówił ubezpieczonej L. D. prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy w dniu 13 stycznia 2015r. W uzasadnieniu wskazano, iż jak wynika z protokołu powypadkowego sporządzonego przez zakład pracy, zdarzenie miało miejsce w dniu 13 stycznia 2015r. Podczas schodzenia po schodach źle się ona poczuła, zakręciło się jej w głowie w wyniku czego straciła równowagę i spadła ze schodów. W protokole tym zdarzenie z dnia 13 stycznia 2015r, nie zostało uznane za wypadek przy pracy. W myśl art. 22 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 października 2002r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmawia przyznania świadczenia z ubezpieczenia wypadkowego w przypadku nieuznania w protokole powypadkowym lub karcie wypadku zdarzenia za wypadek przy pracy w rozumieniu ustawy wypadkowej (decyzja k. 43 akt zasilkowych).

Odwołanie od powyższej decyzji wniosła ubezpieczona L. D., domagając się zmiany decyzji polegającej na ustaleniu, że zdarzenie z dnia 13 stycznia 2015r. stanowiło wypadek przy pracy oraz poprzez przyznanie L. D. świadczenia pieniężnego z tytułu stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu jakiego doznała wskutek tego wypadku. Ponadto, wniosła o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu odwołania wskazano, że L. D. zatrudniona jest w Ośrodku Szkolno – (...) w S. na stanowisku nauczyciela rewalidacji od 1 września 2006r. W dniu 13 stycznia 2015r. około 12,50, schodząc po schodach z II pietra straciła równowagę i spadła ze schodów na półpiętro. Następnie została przewieziona do szpitala. W wyniku zdarzenia doznała skręcenia stawu skokowego prawego z uszkodzeniem więzadła skokowostrzałkowego prawego, a ponadto urazu głowy bez utraty przytomności. Zespół powypadkowy powołany przez pracodawcę nie uznał zdarzenia za wypadek przy pracy, stwierdzając, że zdarzenie z dnia 13 stycznia 2015r. nie jest wypadkiem przy pracy, gdyż nie spełnia wymogu definicji wypadku przy pracy z uwagi na brak przyczyny zewnętrznej. W ocenie odwołującej się przyczyną wypadku były dwie przyczyny zewnętrzne. Po pierwsze niemal od roku była ona szykanowana i dyskryminowana przez dyrektora szkoły – L. W. (1), z którego to powodu korzystała z pomocy lekarza neurologa i psychiatry. Właśnie w stanie głębokiego stresu odwołująca się, idąc w dniu 13 stycznia 2015r. na wyznaczone przez panią dyrektora spotkanie zasłabła, straciła równowagę i spadła ze schodów. Drugą, bardzo prawdopodobną przyczyną potknięcia się, mogła być ich niewłaściwa nawierzchnia, brak oznaczenia taśmą ostrzegawczą krawędzi schodów. (odwołanie k. 4, pismo uzupełniające – k. 64).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, argumentując jak w treści zaskarżonej decyzji. (odpowiedź na odwołanie k. 97)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

L. D. od 1 września 2006r. jest zatrudniona w Specjalnym Ośrodku Szkolno – (...) w S. na stanowisku nauczyciela.

Niesporne, a nadto dowód: przesłuchanie ubezpieczonej L. D. – k. 95-97 w zw. z k. 113

Od 2012r. funkcję dyrektora ww. Ośrodka objęła L. W. (2). Po pewnym czasie, L. D. zaczęła być przez nią często wzywana do jej gabinetu (nawet trzy razy w tygodniu). Spotkania miały nieprzyjemny przebieg. Na radach pedagogicznych odbywających się w Ośrodku (...) była w stosunku do L. D. złośliwa, przerywała jej wypowiedzi, nie pozwalała na wypowiedzenie się bez końca. Była do niej negatywnie nastawiona choć brak było ku temu uzasadnionych przyczyn.

Dowód: zeznania świadka R. K. – k. 97-98, zeznania świadka M. S. – k. 98-99, zeznanie świadka J. R. – k. 89-90, zeznania świadka W. J. – k. 112-113, przesłuchanie ubezpieczonej L. D. – k. 95-97 w zw. z k. 113, korespondencja pomiędzy L. D. a L. W. (2) – k. 23-54

Na skutek sytuacji w miejscu pracy L. D. od stycznia 2013r. była pod opieką neurologa i psychiatry. W związku ze stresem miała bowiem problemy ze snaniem i była rozchwiana emocjonalnie.

Dowód: przesłuchanie ubezpieczonej L. D. – k. 95-97 w zw. z k. 113, dokumentacja lekarska – k. 8-12

Na dzień 13 stycznia 2015r. L. D. została wezwana na spotkanie do dyrektor Ośrodka po raz kolejny. Wcześniej o spotkaniu tym informowała ją sekretarka szkoły, przychodząc trzykrotnie w trakcie prowadzonych przez nią lekcji i przerywając je. Przed spotkaniem L. D. była zdenerwowana, gdyż nie wiedziała czego będzie ono dotyczyć i mając świadomość atmosfery w jakiej przebiegały poprzednie spotkania z dyrektorem. Źle się w związku z tym czuła i była osłabiona.

Dowód: zeznania świadka R. K. – k. 97-98, zeznania świadka M. S. – k. 98-99, zeznanie świadka J. R. – k. 89-90, zeznania świadka W. J. – k. 112-113, przesłuchanie ubezpieczonej L. D. – k. 95-97 w zw. z k. 113

Schodząc na spotkanie z II piętra na I piętro budynku, gdzie znajdował się gabinet dyrektor Ośrodka, L. D. zakreśliło się w głowie, po czym straciła równowagę i spadła ze schodów. Ocknęła się na półpiętrze między pierwszym a drugim piętrem z dużym bólem głowy i prawej nogi w stawie skokowym. Po upadku leżała oparta prawą stroną ciała o ścianę, w którą uderzyła głową. Nie było świadków tego zdarzenia. Po zdarzeniu wezwano pielęgniarkę szkolną, a następnie przyjechało pogotowie, które przewiozło L. D. do szpitala. Tam stwierdzono skręcenie nogi z przemieszczeniem.

Dowód: przesłuchanie ubezpieczonej L. D. – k. 95-97 w zw. z k. 113, częściowo zeznania świadka R. K. – k. 97-98, częściowo zeznania świadka M. S. – k. 98-99, częściowo zeznanie świadka J. R. – k. 89-90, częściowo zeznania świadka W. J. – k. 112-113, protokół powypadkowy Nr (...) – k. 4-6 akt zasiłkowych

Na zwolnieniu lekarskim L. D. przebywała od 14 stycznia 2015r. do 30 czerwca 2015r.

Niesporne, a nadto dowód: przesłuchanie ubezpieczonej L. D. – k. 95-97 w zw. z k. 113

W protokole powypadkowym Nr (...) pracodawca nie uznał zdarzenia z dnia 13 stycznia 2015r. za wypadek przy pracy, wskazując na brak przyczyny zewnętrznej.

Dowód: protokół powypadkowy Nr (...) – k. 4-6 akt zasiłkowych

Powierzchnia na schodach, po których w dniu zdarzenia schodziła L. D., była matowa. Schody te są strome. Na końcach schodów znajdowały się wyhamowania antypoślizgowe, o które można się potknąć.

W momencie zdarzenia L. D. miała płaskie obuwie.

Dowód: zeznania świadka R. K. – k. 97-98, zeznania świadka M. S. – k. 98-99, zeznanie świadka J. R. – k. 89-90, zeznania świadka W. J. – k. 112-113, przesłuchanie ubezpieczonej L. D. – k. 95-97 w zw. z k. 113

L. D. przed zdarzeniem nie chorowała przewlekłe, w tym również na schorzenia, z którymi wiązałyby się utrata przytomności czy zasłabnięcia.

Dowód: przesłuchanie ubezpieczonej L. D. – k. 95-97 w zw. z k. 113

Obecnie u L. D. w wyniku zdarzenia z 13 stycznia 2015r. rozpoznaje się przebyty uraz skrętny stawu skokowego prawego – bez następstw. Stwierdza się brak cech cerebriestonii pourazowej encefalopatii (brak deficytu neurologicznego).

Zdarzenie z dnia 13 stycznia 2015r. nie spowodowało u L. D. stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

Dowód: opinia biegłych sądowych ortopedy i neurologa – k. 158-162

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonej okazało się nieuzasadnione.

Zgodnie z art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2002r., Nr 199, poz. 1673 z późn. zm.), ubezpieczonemu, który wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przysługuje jednorazowe odszkodowanie.

Za wypadek przy pracy uważa się nagłe zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą, tj. 1) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych, 2) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności na rzecz pracodawcy, nawet bez polecenia, 3) w czasie pozostawania pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy (art. 3 ust. 1 ustawy).

Zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 1975., Nr 20, poz. 105 z późn. zm.), pracownikowi, który uległ wypadkowi przy pracy przysługuje jednorazowe odszkodowanie w razie stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przy czym stały uszczerbek na zdrowiu stanowi takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu nie rokujące poprawy (art. 9 ust. 2 ustawy), natomiast za długotrwały uszczerbek na zdrowiu uważa się takie naruszenie czynności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu na okres przekraczający sześć miesięcy, mogące jednak ulec poprawie.

Dla oceny, czy dane zdarzenie można uznać za wypadek przy pracy należy odnieść się do przepisu art. 6 powołanej ustawy, który formułuje jego definicję. Zgodnie z nią wypadek przy pracy to nagłe zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną, które nastąpiło: bądź w związku z pracą podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności albo poleceń przełożonych, bądź podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności w interesie zakładu pracy, nawet bez polecenia, bądź wreszcie w czasie pozostawania pracownika w dyspozycji zakładu pracy w drodze między siedzibą zakładu pracy, a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy.

Z kolei, aby zdarzenie mogło być uznane za wypadek przy pracy musi spełniać następujące warunki: mieć charakter nagły, być wywołane przyczyną zewnętrzną, powodować uraz lub śmierć, pozostawać w związku z pracą.

W przedmiotowej sprawie kwestią sporną między stronami była jedna spośród wymienionych wyżej przesłanek, a mianowicie, czy doznany przez L. D. uraz - uraz skrętny prawego stawu skokowego - został wywołany przyczyną zewnętrzną.

Organ rentowy zarówno na etapie przedsądowym, jak i w trakcie niniejszego postępowania podnosił zarzut co do treści protokołu powypadkowego sporządzonego przez pracodawcę ubezpieczonej, z którego wynikało stwierdzenie braku przyczyny zewnętrznej zdarzenia, a w konsekwencji brak wypadku przy pracy. Organ powołał się tu na brzmienie przepisu art. 22 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 października 2002r., zgodnie z którym Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmawia przyznania świadczenia z ubezpieczenia wypadkowego w przypadku nieuznania w protokole powypadkowym lub karcie wypadku zdarzenia za wypadek przy pracy w rozumieniu ustawy wypadkowej.

Ustalenia faktyczne w sprawie Sąd oparł na treści zeznań ubezpieczonej L. D., świadków R. K., M. S., J. R. i W. J., a także na treści protokołu powypadkowego i dokumentach znajdujących się w aktach sprawy.

Oceniając wiarygodność zeznań ubezpieczonej, Sąd doszedł do wniosku, iż stanowią jednoznaczną i spójną relację zgodną z zeznaniami wyżej wymienionych świadków, którzy co prawda nie byli bezpośrednimi świadkami samego upadku ubezpieczonej, ale mieli z nią kontakt zaraz przed lub zaraz po wypadku. Faktem jest, iż sama ubezpieczona nie miała do końca świadomości co dokładnie się stało, czy do wypadku doszło na skutek poślizgnięcia, czy chwilowej utraty równowagi i osłabienia, które występowało u niej w związku z sytuacją w miejscu pracy, bardziej akcentując jednak drugą z tych przyczyn. W konsekwencji taką właśnie przyczynę upadku należało właśnie przyjąć. Jednocześnie ubezpieczona wyraźnie wskazała, iż ogólnie była zdrowa i nie chorowała na żadne choroby, które mogłyby

powodować zasłabnięcia czy utratę przytomności. Ciężko byłoby zatem ustalić wyłączną przyczynę wewnętrzną, tkwiącą w organizmie ubezpieczonej. Złe samopoczucie (zdenerwowanie) ubezpieczonej wiązało się zaś ściśle ze zdecydowanie negatywnym i nieadekwatnym sposobem traktowania jej przez dyrektora Ośrodka, w którym pracowała (L. W. (2)), a więc było wywołane de facto przez samego pracodawcę. Zgodnie i spontanicznie wskazali na to wszyscy czterej świadkowie przesłuchani w sprawie, którzy niejednokrotnie byli świadkami nagannego zachowania L. W. (2) w stosunku do ubezpieczonej (podczas posiedzeń rady pedagogicznej).

Ustawa o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych nie zawiera definicji przyczyny zewnętrznej wypadku. Definicja ta wypracowana została przez wieloletnie orzecznictwo. I tak przyczyną zewnętrzną wypadku może być każdy czynnik pochodzący spoza organizmu poszkodowanego zdolny w istniejących warunkach wywołać szkodliwe skutki, w tym także pogorszyć stan zdrowia pracownika dotkniętego już schorzeniem samoistnym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 sierpnia 1999 r. w sprawie II UKN 87/99 opublikowany w OSNAP 2000/20/760). W uzasadnieniu uchwały 7 sędziów z dnia 11 lutego 1963 w sprawie III PO 15/62 opublikowanej w OSNC 1963/10/216 Sąd Najwyższy wskazał, że „przyczyną sprawczą - zewnętrzną zdarzenia może być każdy czynnik zewnętrzny (tzn. niewynikający z wewnętrznych właściwości człowieka), zdolny wywołać w istniejących warunkach szkodliwe skutki. W tym znaczeniu przyczyną zewnętrzną może być nie tylko narzędzie pracy, maszyna, zwierzę, siły przyrody, lecz także czyn innego osobnika, a nawet praca i czynność samego poszkodowanego. Tak więc za przyczynę zewnętrzną należy uznać zarówno działanie maszyny uszkadzającej ciało, jak i uderzenie spadającego przedmiotu, podźwignięcie się pracownika, niezręczny ruch jego ręki powodujący uderzenie i jej uszkodzenie, jak wreszcie potknięcie się na gładkiej nawet powierzchni i złamanie nogi.”. Podobny pogląd wyraził również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 28 stycznia 1998 r. w sprawie II UKN 483/07 opublikowanym w OSNP 1999/2/64: „Zewnętrzną przyczyną sprawczą wypadku przy pracy może być każdy czynnik zdolny wywołać w istniejących warunkach zdarzenie powodujące skutki w postaci śmierci lub urazu zdrowotnego. Jest to impuls powodujący wypadek i wyzwalający w jego toku czynnik zewnętrzny powodujący uraz lub śmierć. W każdym razie może to być - powodujące uszkodzenie ciała - działanie sił przyrody, narzędzi pracy, maszyn, spadającego przedmiotu; czyn innej osoby, jak również zawiniona lub mimowolna czynność samego poszkodowanego (np. potknięcie się, odruch, upadek - nawet na gładkiej powierzchni), byleby nie zachodziły podstawy do stwierdzenia, że wypadek został spowodowany wyłącznie schorzeniem tkwiącym w organizmie pracownika, łączącym się choćby ze skłonnością do omdleń lub zakłóceń równowagi” (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 1963 r., zasada prawna, III PO 15/62, OSNCP 1963 nr 10, poz. 215 oraz wyroki z dnia 16 czerwca 1980 r., III PR 33/80, LEX nr 14532 i z dnia 28 kwietnia 2005 r., I UK 257/04, LEX nr 390131).

W wyroku z dnia 4 marca 2013 r. I UK 505/12 Sąd Najwyższy wskazał, iż „śmierć pracownika podczas wykonywania w czasie pracy zwykłych czynności, wskutek urazów doznanych w wyniku upadku z wysokości spowodowanego atakiem padaczki, jest wypadkiem przy pracy w rozumieniu art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 167, poz. 1322 ze zm.).” Sąd Najwyższy w uzasadnieniu do tego wyroku argumentował, iż (w stanie faktycznym tamtej sprawy) „przyczyną pierwotną upadku było schorzenie wewnętrzne (napad padaczkowy), niepowodujące jednak samodzielnie (jako przyczyna wyłączna) zgonu pracownika, którego przyczyną było doznanie urazów czaszki wskutek uderzenia o betonową podłogę. Wystąpił więc ciąg przyczynowo-skutkowy, w którym zgon pracownika nastąpił ostatecznie wskutek przyczyny zewnętrznej (urazy czaszki spowodowane uderzeniem o betonową podłogę), niewątpliwie związanej z pracą (środowisko pracy; "uwarunkowanie źródłem zagrożenia związanego z pracą") (...) Wymaganie, aby uraz został spowodowany czynnikiem zewnętrznym wskazuje na konieczność związku przyczynowego między urazem i czynnikiem pochodzącym spoza organizmu poszkodowanego, przy czym czynnik ten ma zadziałać w ramach nagłego zdarzenia wywołanego przyczyną zewnętrzną. Ten element należy rozumieć w ten sposób, że wypadek przy pracy musi być wywołany taką przyczyną, zaś uraz spowodowany wypadkiem jest skutkiem działania czynnika zewnętrznego, pochodzącego spoza organizmu poszkodowanego. W takim razie uraz, który następuje wyłącznie na skutek nagłego rozwoju (ujawnienia się, pogorszenia, pogłębienia) schorzeń samoistnych, wewnętrznych stwierdzanych u poszkodowanego przed wypadkiem, bez zadziałania czynnika zewnętrznego, nie jest skutkiem wypadku (por. B. Gudowska [w:] Społeczne ubezpieczenia wypadkowe i chorobowe. Komentarz, pod red. M. Gersdorf

i B. Gudowskiej, Warszawa 2012, nr boczny 42 do art. 3). Uraz spowodowany wyłącznie przyczyną wewnętrzną, mającą swe źródło w stanie chorobowym poszkodowanego, pozbawia zdarzenie cechy wypadku ze względu na brak przyczyny zewnętrznej. Uraz doznany wyłącznie na skutek przyczyny tkwiącej w organizmie pracownika może się bowiem zdarzyć w każdych okolicznościach, a nie tylko w pracy. Przyjmuje się jednak, że określonemu zdarzeniu nie można odmówić cechy wypadku, jeżeli bez wykonywania pracy nie doszłoby do niego, albo też prawdopodobieństwo jego zajścia byłoby niewielkie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 października 1997 r., II UKN 304/97, OSNAPiUS 1998 nr 15, poz. 464).” Sąd Najwyższy podkreślił, iż „nawet, gdy źródłem nagłego zdarzenia była choroba, to należy uwzględnić przyczynę dodatkową, zewnętrzną, pochodzącą ze sfery zagrożenia pracą i przyjąć, że ta właśnie przyczyna spowodowała uraz. Uraz doznany w wyniku nagłego zdarzenia spowodowanego epileptyczną utratą świadomości w miejscu pracy może być poczytany za spowodowany przyczyną zewnętrzną, jeżeli warunki pracy wywarły wpływ na jego rozmiar, przykładowo w sytuacji, gdy podczas upadku z powodu utraty przytomności pracownik stracił rękę urwaną przez maszynę (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 października 2007 r., I UK 205/07, OSNP 2008 nr 23-24, poz. 361). Według tej reguły uznaje się za wypadek przy pracy upadek pracownika na skutek utraty przytomności wynikającej ze skłonności do omdleń, gdy doznanie urazu następuje wskutek uderzenia o twarde podłoże lub upadku z wysokości (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 25 stycznia 1977 r., III PRN 47/76, (...) 1977 nr 1, s. 44 oraz z dnia 14 września 1977 r., III PRN 30/77, Służba (...) 1978 nr 2, s. 34). W takich przypadkach przyczyną sprawczą doznanych uszkodzeń ciała pracownika jest nie tylko sam atak choroby powodujący utratę przytomności, lecz czynnik zewnętrzny, którego wystąpienie powoduje uraz.”

W świetle jednak zaprezentowanego wyżej orzecznictwa Sądu Najwyższego nawet omdlenie czy zasłabnięcie pracownika (czy choroba je wywołująca) nie mogłoby zostać uznane za samą przyczynę wypadku, lecz przyczyną w takiej sytuacji stanowiłoby zetknięcie ciała upadającego pracownika z podłożem. Organ rentowy nie powołał się przy tym na żadne okoliczności, które pozbawiłyby ubezpieczoną świadczeń z ubezpieczenia – jak chociażby rażące niedbalstwo (art. 21 ustawy wypadkowej), nie wykazano również żadnych przyczyn (schorzeń) wynikających wprost z organizmu ubezpieczonej, zaś przyjmując za Sądem Najwyższym, przyczyną urazu był upadek – uderzenie o podłoże - co ma bezpośredni związek z pracą, nie zaś nieustalona przyczyna wewnętrzna. Nawet jeśli ubezpieczona cierpiała na schorzenie wiążące się ze skłonnością do omdleń, to w niniejszym stanie faktycznym nie stanowiłoby ono przyczyny wewnętrznej.

Ostatecznie należy więc uznać, że przyczyną zewnętrzną wypadku z dnia 13 stycznia 2015r., które wywołało niezdolność do pracy ubezpieczonej było uderzenie w twarde podłoże po nagłej utracie równowagi (na skutek zdenerwowania wywołanego sytuacją w miejscu pracy) zakończonej upadkiem, który niespornie miał miejsce w pracy i podczas wykonywania obowiązków należących do pracownika. Nie ulega bowiem wątpliwości, że bez upadku i uderzenia w miejscu pracy nie doszłoby do powstania urazów skutkujących niezdolnością wnioskodawcy do pracy w dalszym okresie. Zdarzenie to, w ocenie Sądu, powinno być zakwalifikowane ze względu na nagłość, przyczyną zewnętrzną i związek z pracą jako wypadek przy pracy.

Stojąc na stanowisku, iż zdarzenie z dnia 13 stycznia 2015r. nie stanowiło wypadku przy pracy, organ rentowy nie ocenił wysokości stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu u L. D. na skutek tego zdarzenia. Z tego względu sporządzenie opinii w tym zakresie zlecono biegłym sądowym z zakresu ortopedii – A. K. i z zakresu neurologii – B. M.. Biegli stwierdzili, że w wyniku zdarzenia z 13 stycznia 2015r. rozpoznaje się u L. D. przebyty uraz skrętny stawu skokowego prawego – bez następstw. Stwierdza się brak cech cerebriastenii pourazowej encefalopatii (brak deficytu neurologicznego). Biegli wskazali też, że zdarzenie z dnia 13 stycznia 2015r. nie spowodowało u L. D. stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

Opinii tej nie zakwestionowała żadna ze stron.

Opinia biegłych jest jasna, pełna i spójna, a jej wnioski w sposób logiczny i przekonujący umotywowane, wreszcie wydana została przez wysokiej klasy fachowców z tytułami naukowymi, o wieloletnim doświadczeniu klinicznym, o specjalności odpowiedniej do schorzeń ubezpieczonej po badaniu przedmiotowym oraz dogłębnej analizie dokumentacji medycznej. Biegli wyczerpująco opisali stan zdrowia L. D. i odnieśli się też do przesłanek, które należy

wziąć pod uwagę przy ocenie ustalania uszczerbku na zdrowiu zgodnie z rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania.

Skoro u L. D. nie stwierdzono długotrwałego czy stałego uszczerbku na zdrowiu na skutek wypadku przy pracy z 13 stycznia 2015t., to, zgodnie z przepisami powołanymi na wstępie, brak było podstaw do przyznania jej prawa do jednorazowego odszkodowania. Sam uraz doznany w wypadku nie jest bowiem wystarczający do przyznania takiego odszkodowania.

W niniejszym postępowaniu ubezpieczona domagała się zmiany zaskarżonej decyzji poprzez ustalenie, że zdarzenie z dnia 13 stycznia 2015r. miało miejsce charakter wypadku przy pracy i przyznanie L. D. jednorazowego odszkodowania w związku z tym wypadkiem. Zaskarżona decyzja (...) Oddziału w S. z dnia 22 września 2015r. jako rozstrzygnięcie zawierała zapis: odmawia jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy z dnia 13 stycznia 2015r. Decyzja ta nie zawiera rozstrzygnięcia ustalającego, czy zdarzenie ma charakter wypadku przy pracy czy nie, choć ustalenie takie (negatywne) prowadziło niewątpliwie do wydania rozstrzygnięcia o odmowie prawa do jednorazowego odszkodowania. Sąd rozpoznając odwołanie od takiej decyzji ZUS może orzec w sentencji także jedynie o prawie bądź nie do jednorazowego odszkodowania. Sentencja wyroku w takiej sprawie nie może obejmować ustalenia czy dane zdarzenie miało charakter przy pracy, choć ustalenie takie jest przesłanką do wydania wyroku w sprawie. Postępowanie o ustalenie czy dane zdarzenie miało charakter wypadku przy pracy może toczyć się jedynie pomiędzy pracownikiem a pracodawcą, jeżeli są spełnione przesłanki z art. 189 k.p.c., nie zaś na skutek odwołania od decyzji organu rentowego w sprawie jednorazowego odszkodowania.

Mając na uwadze wszystko powyższe, Sąd, w oparciu o art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie od decyzji w przedmiocie nieprzyznania ubezpieczonej prawa do jednorazowego odszkodowania w związku ze zdarzeniem z 13 stycznia 2015r.

Z:

1. (...),

2. (...)

3. (...),

4. (...).

18.04.2017r.